

2004 :

**ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΩΝ
ΣΤΗΝ Γ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ (Ο Α Σ Ε)
ΤΡΙΤΗ, 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2004**

Κυρίες και Κύριοι,

Ο Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών, ο οποίος ιδρύθηκε το 1928, πραγματοποιεί σαν μη Κυβερνητικός, μη κερδοσκοπικός Οργανισμός, παρεμβάσεις ενώπιον της Γ. Συνέλευσης του ΟΑΣΕ επί δεκαετίες. Σχεδόν κάθε χρόνο, αντιμετωπίζουμε από την μόνιμη Τουρκική Αντιπροσωπεία απαξιωτικά σχόλια με βάση την θέση πως, δήθεν, κάνουμε προπαγάνδα εναντίον της Τουρκικής Δημοκρατίας. Έτσι φέτος, για να αποφύγουμε και πάλι την ίδια, στερεότυπη, κατηγορία φροντίσαμε να διανείμουμε σε όλες τις αντιπροσωπείες αναλυτική τεκμηρίωση της σημερινής μας παρέμβασης με την θερμότερη παράκληση να ληφθεί σοβαρά υπ' όψιν ιδίως από εκείνους που εμπλέκονται στις διαδικασίες της προενταξιακής πορείας της Τουρκικής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το 1923, όπως είναι γνωστό, η Τουρκία υπέγραψε με 7 χώρες, μεταξύ των οποίων και την Ελλάδα, την Συνθήκη της Λωζάννης η οποία υποτίθεται πως είχε αυξημένο Διεθνές κύρος και δεν μπορούσε να μεταβληθεί ούτε καν με κοινή συμφωνία Τουρκίας - Ελλάδος. Στο άρθρο μάλιστα 37 της Συνθήκης της Λωζάννης αναφέρεται ρητά πως "Η Τουρκία αναλαμβάνει την υποχρέωση όπως οι διατάξεις που περιέχονται στα άρθρα 38 έως 44 της Συνθήκης (που αφορούν την προστασία των μειονοτήτων) αναγνωριστούν ως θεμελιώδεις νόμοι, όπως ουδείς νόμος ή κανονισμός ή επίσημη πράξη διατελούν σε αντίθεση ή αντίφαση προς τις διατάξεις αυτές και όπως ουδείς νόμος ή κανονισμός ή επίσημη πράξη κατισχύουν αυτών ". Όλα βέβαια αυτά στα χαρτιά και στα λόγια. Γιατί στην πράξη η Τουρκία επικαλείται μέχρι και σήμερα σχολαστικά και το τελευταίο ίχνος δικαιωμάτων που της αναγνωρίζει η Συνθήκη της Λωζάννης αλλά φροντίζει παράλληλα να περιφρονεί πλήρως όλες ανεξαιρέτως τις υποχρεώσεις που ανέλαβε και μάλιστα από την επομένη της υπογραφής της Συνθήκης της Λωζάννης μέχρι και τώρα.

Το θέμα αυτό είναι τεράστιο και υπάρχει αντικειμενικά, χρονική αδυναμία για την ανάπτυξή του. Είναι ευτυχώς δυνατή η εστίαση σε ένα συγκεκριμένο σημείο του ίδιου θέματος. Το σημείο αυτό είναι οι Κοινοτικές περιουσίες των Ελλήνων της Τουρκίας, αξίας πολλών τρισεκατομμυρίων Ευρώ οι οποίες μεθοδικά και κυνικά αρπάζονται επί δεκαετίες τώρα από το Τουρκικό Δημόσιο.

Μετά την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάννης όλα τα ιδρύματα της Ελληνικής μειονότητας στην Τουρκία εξακολουθούσαν να διοικούνται από αιρετά Διοικητικά όργανα.

Στις 4 Οκτωβρίου 1926 τέθηκε σε ισχύ ο εισαγωγικός νόμος του τουρκικού αστικού κώδικα ο οποίος στο άρθρο 8 του Νόμου 864/1926 καθόρισε την έννοια vakif, δηλαδή του "Κοινοφελούς Ιδρύματος" κάτι ανάλογο του Γαλλικού όρου "Fondation Pieuse". Συγκεκριμένα ΒΑΚΟΥΦ ή ΒΑΚΙΦ είναι η αφιέρωση κτήματος ή προσόδου, υπέρ ευσεβούς, αγαθοεργού ή κοινοφελούς εν γένει σκοπού, ή φιλανθρωπικού, ή

θρησκευτικού ή ευαγούς καθιδρύματος, το οποίο είτε υφίσταται είτε θα συσταθεί στο μέλλον.

Λίγα χρόνια αργότερα με τον Νόμο 2762 του 1935 και με τον Νόμο 3513 του 1938 η Τουρκία όρισε υποχρεωτικό έλεγχο σε όλα τα μειονοτικά ιδρύματα κατά ρητή και απροκάλυπτη παραβίαση του άρθρου 40 της Συνθήκης της Λωζάνης.

Το 1974 η Τουρκία με μια απλή απόφαση της Ολομέλειας των Αστικών Τμημάτων του Ακυρωτικού που έλαβε αριθμό 505 του 1974, άρχισε να λεηλατεί την ακίνητη περιουσία που απέκτησαν όλα τα μειονοτικά Ιδρύματα, ορίζοντας ότι τα μειονοτικά ιδρύματα δεν μπορούν να αποκτήσουν ακίνητα με οποιοδήποτε τρόπο, επιπλέον εκείνων που είχαν δηλωθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου 2762 του 1935! Είχε προηγηθεί η υπ' αριθμόν 63/67-13/43 του 1963 απόφαση της Ολομέλειας του Τουρκικού Συμβουλίου της Επικρατείας με την ίδια γνωμάτευση, δηλαδή ότι τα μειονοτικά ιδρύματα δεν μπορούν να αποκτήσουν ακίνητα με οποιοδήποτε τρόπο, επιπλέον εκείνων που είχαν δηλωθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του Νόμου 2762 του 1935.

Έκτοτε με δεκάδες αποφάσεις των Τουρκικών δικαστηρίων το Τουρκικό Δημόσιο οικειοποιήθηκε ακίνητα της Ελληνικής, Εβραϊκής και Αρμενικής μειονότητας της Τουρκίας ανυπολόγιστης αξίας.

Η Τουρκία, με ένα δαιδαλώδες νομικό κατασκευάσμα όπου κυριαρχούν ποικίλα και διάφορα διοικητικά μέτρα, αφού άρπαξε κυριολεκτικά ακίνητες περιουσίες ανυπολόγιστης αξίας, βρέθηκε το 2002 στην ανάγκη να εναρμονίσει την νομοθεσία της εν όψει των προσπαθειών της να ενταχθεί στις Ευρωπαϊκή Ένωση ψηφίζοντας τον Νόμο 24841 του 2002. Ο νόμος όμως αυτός έγινε για να παρουσιαστεί η δήθεν προθυμία της Τουρκίας να προσαρμοστεί στο Κοινοτικό Δίκαιο χωρίς όμως να αγγίξει καθόλου την ουσία του προβλήματος. Είναι χαρακτηριστικό πως για να αποκτήσει ένα μειονοτικό ίδρυμα στην σημερινή Τουρκία ακίνητο πρέπει απαραίτητα να συμμετέχουν η ΑΕ Εκτιμητών Βακουφικών Ακινήτων, η Αγροτική Τράπεζα της Τουρκίας, το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο της Τουρκίας και ο Σύλλογος Αρχιτεκτόνων της Τουρκίας! Επί πλέον καθιερώνεται μια πολύπλοκη, χρονοβόρα και απίστευτα γραφειοκρατική διαδικασία η οποία στην πράξη αχρηστεύει πλήρως την δήθεν σημερινή ελευθερία των μειονοτικών ιδρυμάτων να αποκτήσουν ή να πωλήσουν ακίνητη περιουσία στην Τουρκία ή απλά να συνιστούν να διευθύνουν και να εποπτεύουν παντός είδους φιλανθρωπικά, θρησκευτικά ή κοινωφελή ιδρύματα, σχολεία και λοιπά εκπαιδευτήρια.

Ο εμπαιγμός που επιβάλλει η σημερινή Τουρκία σε όλους τους καλόπιστους εταίρους της μπορεί να αρθεί αμέσως με τον πιο απλό τρόπο : Με την αναγνώριση των δικαιωμάτων της μειονότητας που στηρίζονται στην Συνθήκη της Λωζάννης και την αναδρομική ακύρωση όλων των νόμων, των πράξεων και των διατάξεων που είναι αντίθετες με αυτές. Χωρίς αυτή την απλή ρύθμιση η Τουρκία θα συνεχίζει να κοροϊδεύει τους πάντες. Χωρίς αυτή την απλή ρύθμιση θα νομιμοποιείται η μεγαλύτερη ληστεία τρισεκατομμυρίων Ευρώ από την επίσημη Τουρκία. Χωρίς την απλή αυτή ρύθμιση η πορεία της Τουρκίας προς την Ευρώπη, την οποία επιθυμούμε και εμείς, θα βρísκει μπροστά της ένα απροσπέλαστο τείχος.

Σας ευχαριστώ για την προσοχή σας.

